

DOSAR NR. [REDACTED]/3/2008

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A IX - A
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

Sentința civilă nr. [REDACTED]

SEDINȚA PUBLICA DIN DATA DE 05.03.2008

TRIBUNALUL COMPUS DIN:

PRESEDINTE - [REDACTED]

JUDECATOR - [REDACTED]

GREFIER - [REDACTED]

Pe rol soluționarea acțiunii civile formulată de reclamantul [REDACTED], în contradictoriu cu pârâta **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE SECTOR 3 BUCUREȘTI și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI**, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

Dezbaterile în fond și susținerile părțile au avut loc în ședință publică de la 27.02.2008 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise a dispus amânarea pronunțării soluției la data de 05.03.2008, hotărând următoarele:

TRIBUNALUL

Prin cererea de chemare în judecată introdusă la prezenta instanță la data de 20.11.2007 sub nr. [REDACTED]/3/2007 și completată la termenul de judecată din 30.01.2008, contestatorul [REDACTED] a formulat contestație împotriva Deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] din 15.07.2004, Deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] din 25.04.2007 și împotriva Deciziei nr. [REDACTED]/12.07.2007. Remisă de Serviciul de soluționare a contestațiilor din cadrul DE [REDACTED] de soluționare în oficiul [REDACTED] formulată de către reclamant împotriva deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] din 25.04.2007, solicitând anularea celor trei decizii și exonerarea de plata debitelor stabilite prin aceste decizii, respectiv restituirea sumei de [REDACTED] lei vechi, achitată cu chitanța [REDACTED] din 29.09.2004.

În motivarea cererii s-a arătat de către contestator că la data de 15.07.2004 a primit o decizie de impunere anuală pentru anul 2003, pentru impozit neplătit, în cuantum de [REDACTED] lei vechi, pe care a achitat-o cu chitanța nr. [REDACTED] din 29.09.2004, ulterior constatând că OG

1-235/2007

nr.7/2001 era deja abrogată la data când s-a emis decizia de impunere, respectiv la 15.07.2004, sens în care solicită admiterea contestației cu privire la această decizie.

La data de 25.04.2007 s-a emis de către Administrația Finanțelor Publice Sector 3 o nouă decizie de impunere anuală, apreciată ca nelegală de către contestator, pentru anul 2001, în valoare de [redacted] lei, în baza art.62 alin.2 din OG nr.73/1999, ordonanță abrogată prin dispozițiile cap.VI, art.85 din OG nr.7/2001, astfel că se impune și anularea acestei decizii de impunere - nr.4000007852994 din 25.04.2007.

Reclamantul invocă și Deciziile Curții Constituționale nr.55 și 56 din 22.03.2000, referitor la faptul că hotărârile de stabilire a drepturilor conform [redacted] Lege nr.118/1990, sunt acte administrative cu caracter jurisdicțional, pentru că soluțiile sunt adoptate în cadrul unei activități jurisdicționale speciale, care nu pot fi revocate.

S-a atașat contestației un set de acte conținând deciziile invocate în cererea de chemare în judecată

Contestatorul a precizat că nu invocă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.6 din OG nr.7/2001 și art.62 alin.2 din OG nr.73/1999, ci solicită constatarea nelegalității deciziilor emise în baza acestor acte normative.

Intimata DGFPMB nu a formulat întâmpinare dar a depus la dosar toate actele care au stat la baza emiterii deciziilor contestate.

A invocat excepția inadmisibilității pe capătul 1 de cerere, față de lipsa plângerii prealabile și a solicitat respingerea pe fond a contestației.

S-a încuviințat părților administrarea probei cu înscrișuri pe excepții și pe fondul cauzei.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității primului capăt de cerere, excepție invocată de [redacted], instanța o apreciază ca fiind întemeiată, urmând să o [redacted].

Din actele [redacted] ale cauzei rezultă faptul că Decizia de impunere anuală nr. [redacted] din 15.07.2004, prin care s-a stabilit în sarcina dlui [redacted] o datorie de [redacted] lei, achitată de către acesta la [redacted] 2004, nu a fost contestată de către acesta prin calea specifică a contestației fiscale, reglementată de dispozițiile art.175 alin.1, art.177 alin.1 și art.179 alin.1 lit.a din OG. Nr.92/2003, privind Codul de Procedură Fiscală, în variantă [redacted] publicarea din 30.07.2007.

Instanța apreciază însă că reclamantul nu a îndeplinit condiția contestației fiscale - plângere prealabilă, solicitată de dispozițiile legale menționate anterior pentru introducerea prealabilă a prezentei acțiuni în justiție împotriva Deciziei de impunere anuală nr. [redacted] din 15.07.2004

și, pe cale de consecință, urmează a fi admisă excepția inadmisibilității acțiunii în instanță împotriva deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] din 15.07.2004 și va fi respinsă contestația formulată de contestatorul Neacșu Jan împotriva acestei decizii, ca inadmisibilă.

În ceea ce privește contestația împotriva Deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] din 25.04.2007 și împotriva Deciziei nr. [REDACTED]/12.07.2003, emisă de Serviciul de soluționare a contestațiilor din cadrul DGFPMB, aici contestatorul a îndeplinit condițiile legale referitoare la contestarea în fața organului fiscal a deciziei de stabilire a diferenței de impozit, însă, analizând pe fondul cauzei contestația, instanța o apreciază ca fiind neîntemeiată.

Prin Deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] din 25.04.2007, Administrația Finanțelor Publice Sector 3 a stabilit în sarcina contestatorului o diferență de impozit anual de regularizat în plus în sumă de [REDACTED] lei.

Decizia de impunere și stabilirea diferenței de impozit s-au făcut pe baza analizei fișei fiscale a contestatorului, pentru anul 2001 (nu se pune problema prescripției dreptului organului fiscal de a stabili această diferență pentru că termenul de prescripție începe să curgă din anul următor celui în care s-a născut creanța fiscală – 2002 și se împlinește după curgerea unui interval de timp de 5 ani, adică la sfârșitul anului 2007, stabilirea diferenței de impozit făcându-se în luna mai 2007), din această fișă constatându-se că dl [REDACTED], în calitate de contribuabil a obținut de la funcția de bază un venit net în sumă de [REDACTED] lei și a beneficiat pe tot parcursul anului 2001 de coeficientul de deducere personală de bază =1,00 în sumă de [REDACTED] lei.

Foarte important, în legătură cu stabilirea diferenței de impozit, este faptul că organul fiscal a constatat că angajatorul nu a completat capitolul referitor la regularizarea impozitului anual, făcând mențiunea: „Nu s-a reținut impozit cf. Decret Lege nr.118/1990, art.6, alin.1”

Organul fiscal a apreciat că s-a greșit, nereținându-se impozit, pentru că erau incidente, la acel moment, prevederile art.86 din OG nr.73/1999, privind impozitul pe venit, prin care se abrogau prevederile art.6 alin.1 referitoare la scutirea de impozit pe salariu din Decretul-Lege nr.118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945.

Instanța apreciază că interpretarea Serviciului de soluționare a contestațiilor din cadrul DGFPMB este corectă, atât cu privire la aplicarea legii în timp, cât și cu privire la categoria la care se aplică, iar argumentele contestatorului sunt neîntemeiate

Erau aplicabile, la momentul în care contestatorul datora impozitul pe salariu, prevederile OG nr.73/1999 privind impozitul pe venit, acestea

intrând în vigoare la data de 1 ianuarie 2000 și producându-și efecte până la data de 1 ianuarie 2002, când intră în vigoare OG nr.7/2001 privind impozitul pe venit.

În mod corect, deci, s-a aplicat, de către organul fiscal, actul normativ în vigoare la momentul nașterii creanței fiscale, abrogarea acestui act normativ, invocată de către contestator, realizându-se anterior nașterii dreptului și obligației fiscale în discuție prezenta cauză, organul fiscal făcând o corectă aplicare a principiului „tempus regit actum”.

Un aspect care trebuie analizat privește punctul de vedere al contestatorului susținut pe poziția Avocatului Poporului și, prin acesta, a Curții Constituționale.

Prin Hotărârea nr.1790 din 30.11.1990 a Comisiei pentru acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice, conform Decret-Lege nr.118/1990, dlui Neacșu Jan i s-a recunoscut calitatea de beneficiar a prevederilor acestui act normativ, între drepturile pe care această categorie de beneficiari le aveau fiind și acela de scutire de impozit pe salariu.

Poziția instituției Avocatului Poporului, bazată pe deciziile Curții Constituționale, referitor la faptul că „hotărârile de stabilire a drepturilor emise anterior datei de 31 iulie 1997, sunt acte administrative cu caracter jurisdicțional, care nu pot fi revocate”, nu are legătură cu cauza dedusă judecătii, pentru că nu s-a pus problema contestării Hotărârii nr.1790 din 30.11.1990 a Comisiei pentru acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice, conform Decret-Lege nr.118/1990 și nici nu s-a contestat apartenența dlui [redacted], contestator în prezenta cauză, la categoria beneficiarilor D-L nr.118/1990, ca persoană persecutată politic.

Contestatorul aparține acestei categorii și beneficiază de drepturile conferite de acest act normativ.

Punctul de vedere al aceleiași instituții, preluat de către contestator, referitoare la retroactivitatea OG. nr.73/1999, este apreciat de către instanță ca nefiind întemeiat, pentru că prevederile art.86 din acest ultim act normativ nu se aplică pentru trecut, ci pentru viitor, contestatorul nu este ținut să plătească retroactiv impozitul pentru momentul anterior intrării în vigoare a prevederilor OG nr.73/1999, ci de după momentul intrării în vigoare a acestor prevederi – după 1 ianuarie 2000, respectiv pentru anul 2001.

Situația juridică supusă, de fapt, analizei, privește abrogarea expresă a prevederilor art.6 alin.1 din D-L. nr.118/1990 prin dispozițiile art.86 din OG nr.73/1999 privind impozitul pe venit, abrogare care respectă condițiile art.62 și 63 ale Lg. nr.24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, în cauză fiind vorba de abrogarea parțială menționată de art.62 alin.5 din Lg. nr.24/2000.

În fapt, beneficiul recunoscut de stat, referitor la scutirea de impozit pe salariu a fost anulat începând cu 1 ianuarie 2000, din acel moment și numai pentru viitor, ca efect al abrogării dispozițiilor art.6 alin.1 din D-L nr.118/1990, contestatorul, alături de persoanele din categoria vizată de modificările legislative aduse, datorând impozit pe salariu.

Instanța constată, astfel, că organul fiscal a stabilit în mod corect că se datorează de către contestator impozitul pe salariu aferent anului 2001, Decizia de impunere anuală nr. [REDACTED] din 25.04.2007 și Decizia nr. [REDACTED]/12.07.2003, emisă de Serviciul de soluționare a contestațiilor din cadrul DGFPMB fiind emise cu respectarea legi și urmează a fi respinsă, ca neîntemeiată, contestația împotriva acestor decizii.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite excepția inadmisibilității capătului 1 de cerere.

Respinge cererea de restituire a sumei de [REDACTED] lei ca inadmisibilă.

Respinge contestația formulată de reclamantul [REDACTED], cu domiciliul în București, sector 3, STR. [REDACTED], nr. [REDACTED], bl. [REDACTED], sc. [REDACTED], ap. [REDACTED], în contradictoriu cu pârâta ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE SECTOR 3 BUCUREȘTI, cu sediul în București, sector 3, STR. LUCREȚIU PĂTRĂȘCANU, nr. 10 și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI, cu sediul în București, sector 2, Str. Prof. Dr. Dimitrie Gerota, nr. 13, împotriva Deciziei nr. [REDACTED] 12.07.2007 emisă de DGFPMB - Serviciul de Soluționare a Contestațiilor și împotriva Deciziei de impunere anuală nr. [REDACTED] din 25.04.2007, emisă de Administrația Finanțelor Publice a Sectorului 3, ca neîntemeiată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi, 05.03.2008.

PRESEDINTE
[REDACTED]

JUDECĂTOR,
[REDACTED]

GREFIER,
[REDACTED]